

המביא גט פרק ראשון גיטין

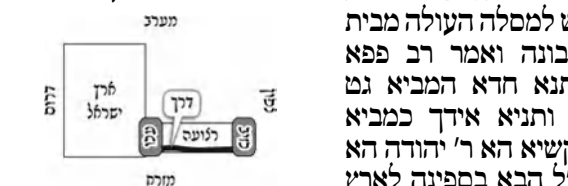
כח א מיי פ"ז מהל'
ממנות ענייני הליה
מג ענין קסב טושי"ע
יור' ס' רמח ס"ז א:
ב [מיי] שם פ"י הלי'ט
טושי"ע שם ס' רמח
ס"ג:
בב ג מיי פ"ח מהל'
תומות הלכה ז
והלכה ל:
ל ד מיי שם הלי"ח:
לא הו' מיי שם הלכ"ג:

פסקי רי"ד

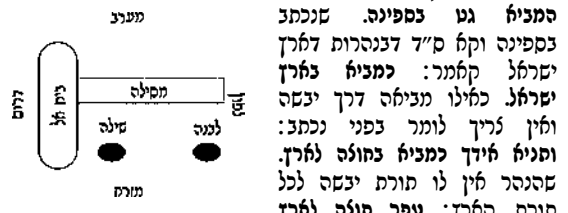
נאסרו הכל: ר' יהודה
אומר מרקם למורה. פי'
בא לסמן גבול א"י שאינו
צ"ל [בפני נכתב ובפני
נחתם] ומשם ולחוצ' היא
ח"ל וצ"ל [בפני נכתב
ורבני נחתם] רקם עומדת
במורה א"י והיא ח"ל
ואשקלון בדומה של א"י
והיא ח"ל ועכו בצפונה
של א"י והיא ח"ל ולמערב
לא הוצרכו ליתן גבול
שהם מנבול מערבה
דכתוב [במדבר לז]
וגבול ים והיה לכם חס
[הגדול] וגבול כרפי
המורה וא' קשיא היכי
אמרי' דאשקלון היא ח"ל
לכ"ע ועכו היא ח"ל לר'
יהודה והכתוב בתחלת
ספר שופטים וילכד יהודה
את ענה ואת גבולה ואת
אשקלון ואת גבולה וכתוב
אשר לא הודיש את יושבי
עכו י"ל הרבה כרפים
כבשום עולי מצרים ולא
כבשום עולי בבל כדאמרי'
בפי' דרובין (ז) ומנתי'
בבית שני מיידי:

הבי גרסי' בתוספתא מימינו למורה הדרך. ולא גרסי' וימינו
דיין שהולך מעכו לכיז לעולם ימינו הוא למורה הדרך
ומינהו י"ל דפעמים הדרך מתעקס ואין ימינו למורה: **ויהיב תנא**
סימנא הכי. פי' צוקנטרס ומי חשיבא חדא רצועה לתנומי צה
סימנא וקשה ובי אין לתנא לציין
גבולי ארץ ישראל^א ועוד מאי ראייה
מיימי מרב פפא דלמר למורה של
מסילה התס^ב יהיז קרא סימנא
לשילה אנה היא על ידי מסילה
ומפרש רבינו שמואל^ג דלאו אשינויא
פריך אלא אבריימא דקמי למורה
הדרך ולמערה הדרך וכי דבר
מועט כמו דרך שייך למימר צו מורה
או מערכו^ד להוה ליה למימר מימינו
למורה סתם^ה ומיימי מדרב פפא
דלמר למורה של מסילה דמוכיר
מורה^ו אמסילה: **הא רבי יהודה**
הא רבנן. אע"ג דרקיעת המים
היא ארץ ישראל גרע הכא ממוצעת
לעיל ואם תאמר ומה ענין גט
אלל מעשר אטו המציא גט צעלייה
בארץ ישראל ישכז כמציא צמורה
לארץ משום דעפר הבא שם ממוצה
דמי דעלייה ררקע שמתיה צר
זריעה היא וראוי להתחייב צמעש
ושביעית מה שאין כן צספיה:
אמר ר' יהודה אימתי. משמע
דאימתי דר' יהודה צא לחלוק
ואם תאמר צפרק חלון (עירובין דף
פא:) וצוה צורר (סנהדרין דף כד:) אמר
ר' יהושע צן לוי כל מקום שאמר
ר' יהודה אימתי וצמה אטו אלל
לפרש ר' יוחנן אמר אימתי לפרש
וצמה לחלוק אלמא לכ"ע אימתי
לפרש וי"ל דר' ירמיה דהכא סבר
כרמי צר חמא דלית ליה צפרק זה
צורר (סס דף כה.) דלפי' אימתי לחלוק
ולפי זה לא גרסי' צמעשין אמר ר'

וענייניך לא אענד עוה. ספיה דההוא קרא הוא: **(למימרא דעכו**
לצפונה דארץ ישראל קיימא. צוקף הלפון: מימינו למורה הדרך.
השתא משמע לן דעכו קיימא בגבול מורה של ארץ ישראל משוך
ממקצוע צפונית יוס או יומים לצד הדרום וכיז צמקצוע מורחית
צפונית ודרך המהלכת מעכו לכיז היא
גבול מורה לא"י הילכך כשמהלך
מעכו לכיז דהיינו מדרום לצפון
הוי ימינו למורה הדרך: **טמאה.**
ארץ שהיא לימין המסילה: **משום**
ארץ העמים. דגזרו טומאה על ארץ
הארץ: **עד שיודע לך כו'. כלומר**
לעולם חוקת ימין הדרך מעכו ועד
כיז ארץ העמים אלל א"י תבא
למקום שיאמר לך צקי כאן הדרך
מתעקס ונכנס לתוך א"י קלת ימינן
הדרך הוי ארץ ישראל: **למערה**
הדרך: **לגבול.** שם מקום. אלמא
עכו משוכה לצד דרום וכיז צמקצוע:
רצועה נפקא. לעולם עכו לצפון
ריצועה דל"י היא אלל צרצועה קרה
יוצאת עוד מעכו לצד צפון והיא מא"י:

והיז תנא סימנא. אמתיה מתמה
מי חשיבא חדא רצועה לתנומי
תנא סימנא עלה: **קרא נמי והיז**
סימנא. רצועה כגון מסילה: **ואמר**
רב פפא למורה של מסילה. קאמר
קרא דקיימא טילה דהא מצפונה
לצית אל כתיב ועל כרחק מורה
השמש אמסילה קאי. טילה מצפון
לצית אל וצמורה של מסילה
וצדרומה של לצונה:

הבא צפניה לארץ. וחרעו צספיה וצמח. והספיה של חרס היא
ואניה צריכה לינקב אס הימה מונחת צפרק כדלמר צמנחות
(דף פד:) **חייב צמעש וצביעית.** שנהרות שצארץ ישראל הרי
הס כארץ ישראל: **גושט.** מגששת צפרק שאין המים עמוקים:
עליץ. של עץ נקוב המונח על גבי יתדות: **צאנו למחלוקת רבי**
יהודה ורבנן. לרבנן אורא כמאן דמנחא דמי ולרבי יהודה
לא מייחייב צמעש מנדאורייתא עד דמנחא אחרעא:
העשויה

יהודא דצמנתינא דהתס צא לפרש ומינה שמה רבנן דצרייתא עיקר
והוי ר' יהודה דצמנתינא יחיד צמקוס רביס דצרייתא וכהאי גוונא איכא צפרק קמחא דסוכה (דף יד:) **עצייץ נקוב.** פירש
צוקנטרס^א דספיה דלעיל של חרס ואניה צריכה לינקב אס הימה מונחת צפרק כדאמר' צמנחות אלל עליץ של עץ צעי נקובה
ונראה דראייתו^ב מסוף פרק כל הקרבנות (מנחות דף פד:) דלמר תנא חדא שגג ושצחורבה צספיה ושצעיץ מציא וקורא ותניא אידך
מציא ואינו קורא ומשני עליץ אע"פ לא קשיא כאן צנקוב כאן צשאינו נקוב ספיה אספיה נמי לא קשיא כאן צשל עץ וכאן
צשל חרס ומדלל משני צספיה כאן צנקובה כו' מכלל דשל חרס אפי' אינה נקובה היא נקובה ואתא לאשמועינן חדוש אחר
צספיה שאינו צעיץ^ג וקשה לפירושו דלמר לקמן צפ"ב (דף פא:) כתבו על חרס של עליץ נקוב כשר משמע דחרס צעי נקובה^ד
דאי לאו הכי מאי רבותא הוא צנקוב טפי מצשאינו נקוב ומשמע נמי דעליץ של חרס הוא ורבינו שמואל צ"מ הציא מתוספתא
דצביעית^ה דתניא הטומן את הלוף צביעית ר"מ אומר דרך ארץ טומנו צעיץ שלא ימחא ואע"פ שאין ראייה לדבר וזכר לדבר^ו ונתתם
צבלי חרס וגו' אלמא סתם עליץ של חרס הוא^ז ונראה לר"ת להפך דשל חרס^ח צעי נקובה ושל עץ לא צעי נקובה שהוא מתלחלח^ט ויתר מן
החרס^י ואחי שפיר דסתם ספיה היא של עץ וצמנחות (דף פד:) נמי מוכח דקאמר כאן צשל עץ כאן צשל חרס שמוכר תחילה אותו שציבא
וקורא כמו שמוכר כי משני התס אגג וחורבה ועליץ והכא לא מצי לשנויי כאן צשל חרס כאן צשאינו נקוב וצנקובה כאן צשאינה
נקובה כדמשני התס דנהי דהיכא דאינה גוששת לר' יהודה מדאורייתא חו"ל לענין מעשר חשיבא נמי חו"ל לענין גט היינו משום כיון דסם חו"ל
על המקום צ"ל צמי נכתב ואע"ג דשכיחי וגמירי כדי שלא תחלוק צמדיית הים אלל צגוששת לר' יהודה ולרבנן אפי' צשאינה גוששת
כיון דסם א"י על המקום אע"פ שמתמת הכלי אינו חייב צמעש צשזיל כך לא יחשב כחולה לארץ לענין גט: **דיירבא ר' היא עד כאן**
א"א קאמר רבי יהודה. כן הוא האמת דעליץ כמחזור דצפ' השולח (לקמן דף לו:) אמרי' אין כותבין פרוצול אלל על עליץ נקוב ומוקי לה
דמנחא אסייבי והא דקאמר הכא עד כאן לא קאמרי רבנן אלל צספיה משמע דצעיץ לכ"ע לא הוי כמחזור דחויא צעלמא הוא^י והא דלמר
צצבת צפרק המוציא יין (דף פא:) האי פרפיסא דמנחא אחרעא וצמחא אסייבי חייב משום מולש היינו מדרבנן כדפי' התס צוקנטרס^י:
כל

א [מוספתא דהלכות פ"ח
ה"ח] ט [קידושין ע"ג,
א] ו [לפי' המוס' ד"ה אמר
ר' יהודה צ"ל דתניא,
ד] תלה פ"ב מ"ב, ט [שם
לא מלאכי וללאורה כוונתם
על דף י"ע, ז] ו [צ"ל מרש,
ו] רפ"ד ע"ש, ט [וע'
מוס' מנחות פד: ד"ה
כאן וכו' האריטו טפי,
ט] וע' מוס' שבת פא: ד"ה
והימור,

תורה אור השלם

1. מה אָמר יי' אם
שְׁלָמִים וְבָן רְבִים וְבָן גָּזוּז
וְעֵבֶר וְעֵתָהּ לֹא אָעָפָר
נחום א יב
2. ויאמר ה' הזה חג יי'
בשלו מקימים ימיהם
אשר מצפונה לבית אל
מדרחה השמש למשלח
היעלה מבית אל שִׁבְמָה
וּמַגְבָּב לְלִבְנוֹהָ:
שופטים כא יט

הגהות הגר"א

- [א] נב' מימינו למורה
הדרך טהורה כו' למערב
הדרך טמאה כו' כלי'
ווי' כן הוא ג' מוספתא
ויצושלמי וע"כ ט"ס צמ'
כי עכו וכיז צמערביו י:

מוסף תוספות

- א. אפי' לרצועה קטנה.
תוס' ה"א"ש. ב. לא
יהיב קרא סימנא למורה
של מסילה אלא. תוס'
ה"א"ש. ג. דהא דפריך
ויהיב תנא סימנא הכי.
תוס' ה"א"ש. ד. כלומר
למורה של עולם של
המסילה דעל דבר מועט
לא שייך להזכיר ולומר
מורה ומערב של אותו
דבר. תוס' ה"א"ש.
ה. דהיינו למורה
העולם. תוס' ה"א"ש.
ו. של עולם. תוס'
ה"א"ש. ז. דתנא. מע"ש.
ח. סברה. מע"ש.
ט. תנא. מע"ש.
י. סברה. מע"ש.
יא. דהא דבעינן עציץ
נקוב ולהיב ספיה משמע
אפי"פ שאינה נקובה, היינו
טעמא. רש"י. יב. של
עץ. תוס' ה"א"ש.
יג. דהיינו רבותא לומר
דאע"ג דהוי נקוב לאו
כמחזור דמי לגבי גיטין.
יד. רמיה ל"ב.
יז. ו[ובדלי חרס
מעמיד שלא יתפזר ושלא
יצמיח. תוס' ה"א"ש.] ו[וכל
שאינו נקוב אינו כמחזור.
רש"י. ועי' מהרי"ם ס"ף
שלושה שמות] דוק לא אומר
ק'. שהוא קשה.
רש"י. יד. מן הקרקע.
טו. מנחות פד: ד"ה כאן.
יז. ואינו מפסיק יניקת
הקרקע. רמב"ן. ט. דקא
דחי. דמספיה ליתא
למשמע מיד. תוס' ה"א"ש.